

การจัดการถนนสายวัฒนธรรมไทป์ เมืองฉางซา มณฑลหูหนาน เพื่อเศรษฐกิจสร้างสรรค์อย่างยั่งยืน
Management of the Taiping Cultural Road, Changsha, Hunan Province, for the Creation
of a Sustainable Creative Economy

หลิว ลี่หมิง

วันชัย แก้วไทรสุน

หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

Liu Liming

Wanchai kaewsaisoon

Doctor of Fine and Applied Arts Bangkokthonburi University, Thailand

Email: vivan898@hotmail.com

วันที่รับบทความ: 29 กุมภาพันธ์ 2567; วันแก้ไขบทความ: 16 มีนาคม 2567; วันที่ตอบรับบทความ: 21 มีนาคม 2567

Received: February 29, 2024; Revised: March 16, 2024; Accepted: March 21, 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวัฒนธรรมชุมชนริมถนนไทป์ เมืองฉางซา มณฑลหูหนาน ในด้านประวัติศาสตร์ ศิลปะ วัฒนธรรม เอกลักษณ์ที่โดดเด่น อาคาร และบุคคลสำคัญ รวมถึงศึกษานโยบายเกี่ยวกับการบริหารจัดการถนนสายวัฒนธรรมไทป์ โดยการวิเคราะห์แนวปฏิบัติในการจัดการวัฒนธรรมชุมชนเพื่อนำเสนอแนวปฏิบัติในการจัดการเขตเศรษฐกิจและวัฒนธรรมถนนไทป์เมืองฉางซา

ผลการวิจัยพบว่า วัฒนธรรมชุมชนริมถนนไทป์ มีความแตกต่างจากชุมชนโดยรอบ เนื่องจากนโยบายของรัฐบาลที่เน้นการพัฒนาโดยไม่บูรณาการกับรากฐานของชุมชน จึงทำให้วิถีชีวิตทางวัฒนธรรมเปลี่ยนไปตามบริบททางสังคมและสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ชุมชนยังเคยปรับแนวทางการจัดการวัฒนธรรมให้ใกล้เคียงกับวิถีวัฒนธรรมสมัยใหม่อีกด้วย โดยบูรณาการองค์ความรู้ที่มีอยู่เพื่อสร้างแนวทางใหม่เพื่อใช้ในชุมชนของตนเอง ในขณะที่ยังคงรักษารากฐานของความรู้ดั้งเดิม รายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้ถูกปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับบริบททางสังคม ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อสังคมและเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจสมัยใหม่ที่ยั่งยืน

คำสำคัญ : การจัดการถนนวัฒนธรรมไทป์; เมืองฉางซา; เศรษฐกิจสร้างสรรค์อย่างยั่งยืน

Abstract

The objective of this research is to study the community culture of Taiping Road, Changsha City, Hunan Province, in terms of history, arts and culture, distinctive identity, buildings, important people in the study area. including policies regarding the management of Taiping Road by analyzing the guidelines for managing community culture on common issues.

To present guidelines for managing the Taiping Road Economic and Cultural Area, Changsha City.

The results of the research found that the Taiping Road community culture It is different from the surrounding community. Due to government policy that focuses on development without integration with the community foundation Therefore causing the cultural way of life to change according to the social and environmental context. In addition, the community used to adjust its cultural management practices to be closer to modern cultural ways. By integrating existing knowledge to create new guidelines for use in their own communities. While maintaining the foundation of traditional knowledge, small details have been adjusted to suit the social context. which is beneficial to society and for sustainable modern economic security

Keywords: Taiping Cultural Street Management; Changsha City; Sustainable Creative Economy

บทนำ

ฉางชาเป็นเมืองวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงในมณฑลหูหนาน ประเทศจีน มีประวัติศาสตร์ยาวนานเกือบสามพันปี ถนนไทปิงเป็นศูนย์กลางการค้าที่สำคัญของเมืองฉางชามาโดยตลอด นอกจากนี้ยังเป็นที่พักอาศัยของคนดังที่มีชื่อเสียงมากมายมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฉินจนถึงราชวงศ์ฮั่น เป็นแหล่งวัฒนธรรมพื้นบ้านดั้งเดิมของหูหนาน และในปี ค.ศ. 2004 เมืองฉางชาได้ประกาศใช้ “กฎระเบียบคุ้มครองเมืองประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมฉางชา” และกำหนดให้ถนนไทปิงเป็นพื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม (Hunan Provincial People's Congress Standing Committee Office. 2016).

ถนนไทปิง เป็นพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมตั้งอยู่ในเขตฉางชาเทียนซิน ริมฝั่งแม่น้ำเซียงเจียง เริ่มต้นจากจัตุรัสหวู่อี้ตะวันตก อยู่ทางเหนือของถนนหวู่อี้ และทางใต้ของถนนเจียฟาง ส่วนทิศตะวันออกจรดถนนซานชิงและถนนซานไท่ และทิศตะวันตกจรดข้างถนนเว่ยกั๋ว ครอบคลุม เนื้อที่ประมาณ 15.94 เฮกตาร์ พื้นที่คุ้มครองหลักสำหรับถนนเก่าไทปิง ประกอบด้วยโค้งทิศตะวันตก ถนนมาเจีย ถนนฝูเจีย และถนนสายสีทองทั้งสองด้าน พื้นที่ประมาณ 5.07 เฮกตาร์ ซึ่งเป็นพื้นที่ศูนย์กลางธุรกิจหลักของหวู่อี้ มีสภาพการจราจรที่ดีมาก สะดวก มีพื้นที่ประวัติศาสตร์ ลักษณะของถนนไทปิงมีรูปแบบถนนคล้ายกำแพงปลาและคงรูปแบบดั้งเดิมไว้ ถนนสายหลักถนนไทปิงมีความยาวประมาณ 380 เมตร โดยมีถนนสายหลักเป็นแกน และถนนสายสีทอง, ถนนมาเจีย, และถนนฝูเจีย ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของถนนสายเก่าและถนนซีปาย ถนนลู ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออก

ของถนนสายเก่า (Geng Huizhi, 2008, P36) นอกจากนี้ถนนไทปิงยังมีบทบาทในฐานะที่เป็นตัวอย่างของ “ฉางซาเก่า” ดังนั้นพื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของถนนไทปิงจึงเป็นตัวแทนของวัฒนธรรมหูเซียง

ภาพที่ 1 แผนที่ถนนไทปิงปัจจุบัน

ที่มา : researcher

ถนนไทปิงก่อตั้งขึ้นในสมัยสงครามระหว่างรัฐ ในสมัยราชวงศ์หมิงตั้งอยู่ใกล้กับประตูเมืองตะวันตก ประกอบด้วยประตูต้าซี ประตูเซียวซีในขณะนั้น เพื่อปรับปรุงสภาพการจราจรในราชวงศ์ชิง รัฐบาลประจำจังหวัดฉางซาจึงได้จัดตั้งประตูเพิ่มเติมระหว่างประตูต้าซี และประตูเซียวซี ซึ่งได้ชื่อว่าประตูไทปิงจึงได้ตั้งชื่อถนนไทปิงให้กับบริเวณนี้และใช้มาจนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ยังมีบุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กับถนนไทปิงเช่น คูหยวน ผู้รู้หนังสือของฉู่ และเจียอี้ นักการเมืองของราชวงศ์ฮั่นตะวันตกเคยพักอาศัยอยู่ที่นี้ ตั้งแต่สมัยรัฐสงคราม

ภาพที่ 2 พื้นที่เมืองฉางซา

ที่มา : Shen Xiaoding (2018)

ปัจจุบันมีสถานที่สำคัญในพื้นที่ได้แก่ ถนนจินซี บ้านพักเดิมของเจียอี้ บ่อน้ำฉางฮ่วย อดีตที่ตั้งสมาคมปฏิวัติ ในปี ค.ศ.1911 ซากวัดหลู่ปัน โบราณสถานขุมประตูทิศตะวันตก ฯลฯ มีลักษณะหลังคาลาดเอียง กระเบื้องสีเขียวแผ่นเล็ก ผนังมาตุ สันเก๋าสีขาว ประตูไม้ และหน้าต่างในช่วงปลายราชวงศ์ชิงและสาธารณรัฐจีนตอนต้นแสดงให้เห็นลักษณะทางวัฒนธรรมของสไตล์หูหนานอย่างสมบูรณ์

ในปี ค.ศ 2004 “แผนคุ้มครองเมืองประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมฉางซา (ค.ศ.2001-2020)” และ “แผนคุ้มครองเขตประวัติศาสตร์วัฒนธรรมถนนไทปิง” ได้ผ่านการทบทวนอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์จากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ถนนไทปิงก็ถูกกำหนดอย่างเป็นทางการให้เป็นพื้นที่ทางประวัติศาสตร์ของฉางซาและย่านวัฒนธรรม ในปี ค.ศ. 2005 โครงการปกป้องปรับปรุงเขตประวัติศาสตร์วัฒนธรรมถนนไทปิงได้เปิดตัวอย่างเป็นทางการและแล้วเสร็จในปี ค.ศ. 2007 (Yang Tao 2010)

ในปี ค.ศ. 2010 รัฐบาลเซเชลส์ เมืองฉางซาได้ประกาศใช้มาตรการเพื่อการจัดการย่านประวัติศาสตร์วัฒนธรรมฉางซาไท่ปิง ซึ่งทำให้ความรับผิดชอบในการปกป้องโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมและอนุสรณ์สถานภายใต้เขตอำนาจศาลมีความชัดเจนและบังคับใช้ได้ตามกฎหมาย

ในปี ค.ศ. 2016 แผนคุ้มครองเมืองประวัติศาสตร์วัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงฉางซาฉบับใหม่ (พ.ศ. 2016-2020) ได้รับการเผยแพร่ โดยเน้นย้ำอย่างชัดเจนว่าพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมฉางซาไท่ปิงเป็นพื้นที่หนึ่งในเป้าหมายหลักของแผนคุ้มครองรูปแบบเมืองโบราณ.

โดยสรุป เราจะเห็นได้ว่าพื้นที่ประวัติศาสตร์ถนนไท่ปิงซึ่งเป็นย่านประวัติศาสตร์ได้รับการอนุรักษ์ไว้อย่างสมบูรณ์ที่สุดในฉางซา มีทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่อุดมสมบูรณ์ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการปกป้องวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาศักยภาพในการพัฒนาเศรษฐกิจให้เข้มแข็งและยั่งยืน

อย่างไรก็ตามพื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมถนนไท่ปิงกำลังเผชิญกับปัญหามี 3 ด้าน ประกอบด้วย

1. ไม่สามารถระบุคุณค่าทางวัฒนธรรมและการสืบทอดมรดกทางสังคมได้: เนื่องจากผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ขาดภูมิความรู้มรดกทางวัฒนธรรมในภูมิภาค
2. การทำให้รูปแบบธุรกิจอยู่ในพื้นที่เดียวกันอย่างยั่งยืน: การขาดตำแหน่งสำคัญของพื้นที่ที่เป็นอัตลักษณ์ เมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่อื่น ๆ และขาดภาวะเป็นผู้นำทำให้ไปสู่ความสามารถในการแข่งขันที่ด้อยกว่า
3. การป้องกันและการถ่ายทอดวัฒนธรรมของพื้นที่ไม่ครอบคลุม: พื้นที่ขาดการวางแผนและการจัดการอย่างเป็นระบบ จึงเป็นเรื่องยากที่จะบรรลุการพัฒนาที่ยั่งยืนในภายหลังสำหรับการเผยแพร่และการปกป้องวัฒนธรรมในพื้นที่

พื้นที่ทางวัฒนธรรมชุมชนริมถนนไท่ปิง เมืองฉางซา มณฑลหูหนาน มีการพัฒนาตามรูปแบบของสมัยใหม่ มีการเปลี่ยนแปลงไปตามพลวัตของสังคม ถ้าไม่มีการจัดการถนนวัฒนธรรมสายนี้ความเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมจะหายไปจึงสมควรที่จะจัดการแก้ปัญหาดังกล่าวให้คงอยู่ประกอบกับการสร้างเศรษฐกิจให้กับชุมชนพร้อมกับรักษาอัตลักษณ์ของถนนสายวัฒนธรรมเอาไว้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาประวัติศาสตร์และศิลปวัฒนธรรมถนนไท่ปิง เมืองฉางซา มณฑลหูหนาน
2. เพื่อวิเคราะห์หาความสำคัญ อัตลักษณ์ที่โดดเด่น ทางศิลปวัฒนธรรมของถนนไท่ปิง
3. เพื่อเสนอแนะแนวทางจัดการพื้นที่ทางศิลปวัฒนธรรมเพื่อเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยทำการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง 3 ส่วน ทบทวนประวัติความเป็นมาของเมืองฉางซาและถนนไท่ปิง รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมในพื้นที่ทำการศึกษา ทบทวนวรรณกรรมการจัดการพื้นที่ศึกษาคือบริเวณถนนไท่ปิงและพื้นที่ในส่วนที่เกี่ยวข้อง ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ทั้งนี้ผู้วิจัยวิเคราะห์ออกเป็นงานวิจัยในพื้นที่ศึกษา งานวิจัยในระดับชาติ และงานวิจัยในระดับนานาชาติ โดยลำดับความสำคัญดังนี้

วรรณกรรมระดับชาติ มีเรื่องที่สำคัญพบว่ามี การสำรวจปัญหาเกี่ยวกับการจัดการพื้นที่วัฒนธรรม (Guo Runkui, 2008). เสนอแผนการคุ้มครองย่านประวัติศาสตร์ถนนไท่ปิง (He Bin, 2013). เสนอกลยุทธ์การป้องกันแบบปรับตัวของพื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมถนนไท่ปิง (Hou Zehua, 2016). สำรวจกลยุทธ์การฟื้นฟูและปกป้องถนน Chaozong ในเมืองฉางซาจากมุมมองของพื้นที่ทางสังคมและลักษณะทางวัฒนธรรม (Xiao Bei, 2017) พุดคุยและวิเคราะห์ภูมิทัศน์ระดับภูมิภาคของย่านประวัติศาสตร์ถนน Chaozong ในฉางซา รวมทั้งการใช้สื่อประชาสัมพันธ์ (Xia Sanao, 2017) ใช้ซอฟต์แวร์เรนเดอร์แอนิเมชันและการผลิตแอนิเมชัน 3 มิติเพื่อดำเนินการออกแบบดิจิทัลของอาคารโบราณในถนน Liuzi (Wang Jian, Li Ting, 2018) ได้นำพื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของ Yueyang Dongting South Road เป็นวัตถุในการวิเคราะห์ เพื่อสร้างระบบการประเมินมูลค่าพื้นที่และตารางการประเมินมูลค่า (Chen Siyi, 2018) หยิบยกเส้นทางการปกป้องและการพัฒนาถนน Liuzi ในเมืองหยงโจวจากสองด้านคือรูปแบบวัสดุและรูปแบบที่ไม่ใช่วัสดุ (Zhou Shang, Chen Chao, Chang Chaoqun, 2019) หยิบยกข้อเสนอแนะการวางแผนบนถนน Lunan South และ Zhengbei. (Zeng Jing, 2019). วิเคราะห์การปกป้องและการต่ออายุภูมิหลังของการขยายตัวของเมืองจากมุมมองของรูปแบบสถาปัตยกรรม

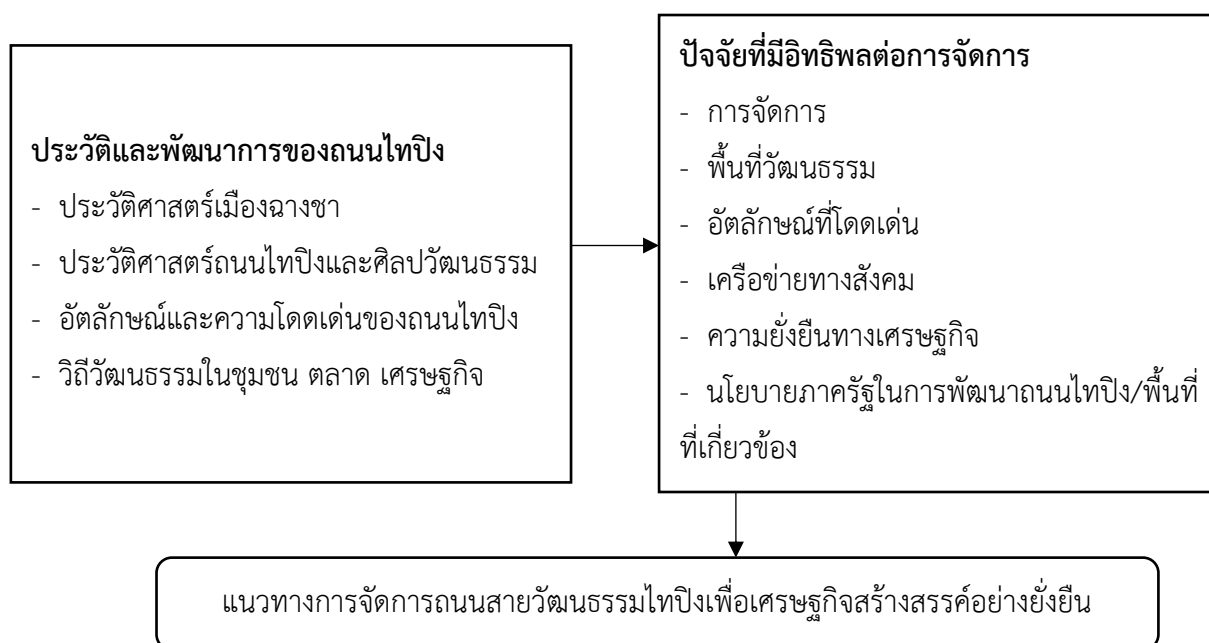
วรรณกรรมระดับนานาชาติ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่ศึกษาเกี่ยวกับเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (Xia Sanao, 2017) ใช้ซอฟต์แวร์เรนเดอร์แอนิเมชันและการผลิตแอนิเมชัน 3 มิติเพื่อดำเนินการออกแบบดิจิทัลของอาคารโบราณในถนน Liuzi. (Wang Jian, Li, Ting, 2018). ได้นำพื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของ Yueyang Dongting South Road เป็นวัตถุในการวิเคราะห์ เพื่อสร้างระบบการประเมินมูลค่าพื้นที่และตารางการประเมินมูลค่า (Chen Siyi, 2018) หยิบยกเส้นทางการปกป้องและการพัฒนาถนน Liuzi ในเมืองหยงโจวจากสองด้านคือรูปแบบวัสดุและรูปแบบที่ไม่ใช่วัสดุ (Zhou Shang, Chen Chao, Chang Chaoqun., 2019) หยิบยกข้อเสนอแนะการวางแผนบนถนน Lunan South และ Zhengbei (Zeng Jing, 2019). วิเคราะห์การปกป้องและการต่ออายุภูมิหลังของการขยายตัวของเมืองจากมุมมองของรูปแบบสถาปัตยกรรม

สรุปการทบทวนวรรณกรรมด้านประวัติศาสตร์ ถนนไท่ปิง เมืองฉางซา เป็นเมืองวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงในมณฑลหูหนาน ประเทศจีน เป็นศูนย์กลางการค้าที่สำคัญของเมืองฉางซา อาคารส่วนหนึ่งเป็นที่พักอาศัยของคนดังที่มีชื่อเสียง โดยในปี ค.ศ. 2004 เมืองฉางซาได้ประกาศใช้ “กฎระเบียบคุ้มครองเมืองประวัติศาสตร์

และวัฒนธรรมฉางซา” วรรณกรรมระดับชาติที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ พบประเด็นที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับเศรษฐกิจ สร้างสรรค์อันดับแรกที่รัฐดำเนินการแล้วคือออกกฎคุ้มครองถนนไทปิง สํารวจกลยุทธ์การจัดการ การฟื้นฟู และการปกป้อง มีการประชาสัมพันธ์โดยใช้วิธีออกแบบแอนิเมชัน 3 มิติ เพื่อปกป้องและพัฒนา ในส่วนของ วรรณกรรมระดับนานาชาติ ส่วนที่เกี่ยวข้องคือการศึกษาวิเคราะห์ประเมินคุณค่าของพื้นที่ การวางแผนบน ถนน การปกป้องเมืองจากรูปแบบของงานสถาปัตยกรรม

กรอบแนวคิดการวิจัย

ประวัติพัฒนาการของการจัดการวัฒนธรรมถนนสายวัฒนธรรมไทปิง ชุมชนชนหูหนาน เมืองฉางซา วิถี วัฒนธรรม อัตลักษณ์ ผลิตรายณ์วัฒนธรรม พื้นที่ชุมชน การตลาด เศรษฐกิจ รวมทั้งแนวทางการจัดการ พื้นที่ วัฒนธรรม เอกลักษณ์ การพัฒนา เครือข่ายสังคม และความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ ซึ่งจะเกิดประโยชน์กับพื้นที่ได้ อย่างยั่งยืน การทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา ผู้วิจัยพบหลักฐานเชิงประจักษ์หรือแนวโน้มที่มีโอกาสเกิด ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา และนำสู่การพัฒนาสมมติฐานทั้งหมดข้างต้น โดยออกแบบโครงสร้าง กรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 3 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การเลือกกลุ่มประชากรตัวอย่างในการศึกษามี 4 กลุ่ม ผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจงที่ เจ้าหน้าที่ภาครัฐที่รัฐแต่งตั้งให้ดูแลชุมชน กลุ่มผู้ประกอบการค้าขายภายในชุมชน กลุ่มผู้มีความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยชุมชนยกย่อง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับประวัติศาสตร์จากครูอาจารย์นักวิชาการ โดยทุกกลุ่มคัดเลือกมากลุ่มละ 15 คน รวมทั้งสิ้น 60 คน

2. ด้านเนื้อหาผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรม จากเอกสารนักวิชาการระดับชาติและนานาชาติ รวมทั้งจากการสัมภาษณ์จากกลุ่มต่าง ๆ นำมาวิเคราะห์ และนำสถิติการศึกษามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเขตถนนสายวัฒนธรรมไทป์ง ชุมชนชนहुหนาน เมืองฉางซา แล้วสังเคราะห์ตามลำดับ

3. ระยะเวลาของข้อมูลใช้ข้อมูลเอกสารหนังสือ บทความจากการศึกษาในอดีตที่ผ่านมา ส่วนสถิติที่นำมาใช้เริ่มปีค.ศ. 2006 -2008 ที่หน่วยงานราชการรวบรวมไว้ ส่วนการสัมภาษณ์จากกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ปี ค.ศ. 2021 เป็นต้นมา เป็นช่วงของการเก็บข้อมูลวิจัยครั้งนี้ สำหรับสถิติที่นำมาใช้นั้นถือว่าเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่โดดเด่น มีนักวิชาการรวบรวมไว้เบื้องต้นหลักฐานยังปรากฏอยู่ของเมืองฉางซาและมีคุณค่าสมควรอนุรักษ์ไว้ อย่างเร่งด่วน

พื้นที่ในการศึกษา ผู้วิจัยเลือกกลุ่มพื้นที่เขตถนนสายวัฒนธรรมไทป์ง

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาการจัดการถนนสายวัฒนธรรมไทป์ง เมืองฉางซา มณฑลหูหนาน เพื่อการสร้างเศรษฐกิจสร้างสรรค์อย่างยั่งยืน เป็นพื้นที่วัฒนธรรมที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้ มีงานภูมิวัฒนธรรมต่าง ๆ มากมายสะท้อนถึงความเป็นอยู่ของชุมชนถนนสายวัฒนธรรมไทป์ง ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ดังนี้

วัฒนธรรมทางสถาปัตยกรรม

รูปแบบงานสถาปัตยกรรมที่แตกต่างก่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของเมืองต่าง ๆ สะท้อนถึงอารยธรรมทางจิตวิญญาณของพลเมืองและลักษณะพื้นฐานของเมือง อาคารส่วนใหญ่สะท้อนถึง “ความเมตตากรุณา” และ “ความเหมาะสม” ในวัฒนธรรมขงจื้อ เช่น เวทีโรงละครฮู้ซุนหยวนในถนนไทป์ง เป็นโครงสร้างไม้มีลักษณะทางสถาปัตยกรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของเวทีวัดโบราณในหูเซียง แสดงเรื่องราวบนท้องถนนพื้นบ้านในการชมละครตามท้องถนนในปลายราชวงศ์ชิง โรงละครแห่งนี้เป็นโรงละครโอเปร่าแห่งแรกในมณฑลหูหนาน

ภาพที่ 4 เวทีสวนฮู้ซุนหยวน

ที่มา : CCTV News 2020.

วัฒนธรรมทางธุรกิจ

เนื่องจากเป็นศูนย์กลางของเมืองโบราณฉางซา ถนนไทปิงจึงอยู่ใกล้กับสถานีขนส่งแม่น้ำเซียงเจียง และที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของถนนก็ได้เปรียบมากขึ้น ในปัจจุบันถนนไทปิงได้กลายเป็นศูนย์กระจายสินค้าทั้งค้าปลีกและค้าส่ง โดยมีบรรยากาศทางการค้าที่แข็งแกร่งเรียงรายไปด้วยพ่อค้าและร้านค้า ซึ่งส่วนใหญ่จำหน่าย ธัญพืช น้ำมัน เกลือ ของใช้ในชีวิตประจำวัน และธนาคาร (Zhang Yulong, 2009, P42)

บริษัทเกลือลี่เฉิง ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1853 ซึ่งเป็นปีที่ 13 ของการครองราชย์ของจักรพรรดิเสียนเฟิง ในราชวงศ์ชิง ก่อตั้งร่วมกันโดยหูจื่อเฉิงและเงิน เสี่ยวหวู่ เริ่มแรกดำเนินกิจการน้ำมัน เกลือ และร้านขายของชำ ในปี ค.ศ. 1956 บริษัทเกลือลี่เฉิง กลายเป็นบริษัทอุตสาหกรรมเกลือฉางซา

ร้านธัญพืชเฉียนอี่เซิง เปิดโดย จู ชางลิน, นักธุรกิจผู้มั่งคั่งในปลายราชวงศ์ชิง ณ ถนนไทปิงในสมัย เสียนเฟิง จู ชางหลิน เดิมทีเป็นนักวิชาการ แต่เนื่องจากเขาสอบไม่ผ่าน จึงเริ่มทำธุรกิจเกี่ยวกับธัญพืช ร้านขายธัญพืชของเขา “ดำเนินธุรกิจการค้าธัญพืช เกลือและชาไปพร้อม ๆ กัน” (Zheng Jiaming, Chen Xianshu, Huang Qichang, 1997, P164)

ภาพที่ 5 ร้านธัญพืชเฉียนอี่เซิง

ที่มา : researcher

ร้านเลียบหยางหลงไถ (รูปที่ 6) เปิดโดยชาวเป่าซิง หยาง ฉางเซียน พี่น้องในปีที่สามของราชวงศ์เสียนเฟิง (ค.ศ.1853) พวกเขาเริ่มต้นด้วยตะปูปลอมด้วยมือ รองเท้าบูทกันฝน และอื่น ๆ อีกมากมาย”ในขณะนั้น เจิ้งกั้วฟาน ฝักกองทัพนุหนานในฉางซา ในการสร้างเรือ เขาต้องใช้ตะปูจำนวนมาก หยางหลงไถมีธุรกิจร้านทำเล็บที่มีความเจริญรุ่งเรืองและมีกำไรมหาศาล ซึ่งยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ (Chen Xianshu, 2005 : 180)

ภาพที่ 6 ร้านเลียบหยางหลงไถ

ที่มา : Chen Xianshu, (2005, 180)

บุคคลสำคัญในพื้นที่

ฉางซาได้รับสมญานามว่า “บ้านเกิดของซวีเจีย” ต้นกำเนิดมาจากรอยเท้าที่ทิ้งไว้คูหยวนและเจียอี้บนถนนไท่ปิงของเจียอี้ ตั้งอยู่ที่เลขที่ 19 ถนนไท่ปิง เมืองฉางซา มรดกทางวรรณกรรมที่เจียอี้ให้ไว้นั้นเป็นที่รู้จักในฐานะแหล่งกำเนิดของวัฒนธรรมหูเซียงเจียอี้ มีความรับผิดชอบทางประวัติศาสตร์และภารกิจ ในการ “ให้โลกเป็นความรับผิดชอบของเขาเอง” แม้ว่าจะถูกเนรเทศจากฉางซา เขายังคงรักดีต่อกษัตริย์ รักชาติ ห่วงใยประเทศและประชาชน ซึ่งมีอิทธิพลต่อจิตวิญญาณเฉพาะของฉางซาและมณฑลหูหนาน ความรักชาติอันแข็งแกร่งที่เขาเป็นตัวแทนนั้นชัดเจนมากในวัฒนธรรมหูเซียง (Sima Qian, 1959, P2492-2496)

ภาพที่ 7 บ้านพักเดิมของเจียอี้
ที่มา : researcher

วัฒนธรรมการปฏิบัติ

ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ถนนไท่ปิงกลายเป็นแหล่งกำเนิดของการลุกฮือการปฏิวัติฉางซาในปี ค.ศ. 1911 เดือนสิงหาคม ในปี ค.ศ.1909 เจียว ต้าเฟิง ผู้นำพรรคปฏิวัติหูหนาน เดินทางกลับฉางซาจากฮั่นไชว่ และก่อตั้งสำนักงานใหญ่ในมณฑลหูหนานสมาคมความก้าวหน้าร่วมในฉางฟู กงจ้าน ถนนไท่ปิง ถนนมาจี้ (Shi Yantao, 1993, P94). นี่เป็นการวางรากฐานสำหรับการลุกฮือในเวลาต่อมาของเขา เจียว ต้าเฟิง จัดงาน “ทะเลสาบสองแห่ง” พันธมิตรในอาคารหลังนี้และวางแผนก่อจลาจล “สองทะเลสาบ” ในปี ค.ศ. 1911 เจียว ต้าเฟิงและคนอื่น ๆ ได้ก่อตั้ง “สมาคมซือเจิง” บนถนนไท่ปิงในฐานะผู้นำหลักขององค์กรหงเจียง (Zheng Jiaming, Liang Xiaojin. Yang Xigui, 1997, P200)

กลยุทธ์การสร้างผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมถนนไท่ปิง ฉางซา

การสร้างผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมบนถนนแบ่งออกเป็นสามส่วนหลัก : ประการแรก การวางตำแหน่งผลิตภัณฑ์บนพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมบนถนนไท่ปิง ; ประการที่สอง สร้างภาพลักษณ์ของผลิตภัณฑ์บนพื้นที่วัฒนธรรม และประการที่สาม : กลยุทธ์การสื่อสารของผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมการใช้ชีวิตบนท้องถนน

1. กลยุทธ์การวางตำแหน่งผลิตภัณฑ์บนพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมถนนไท่ปิง

1.1 ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม : การทำความเข้าใจทรัพยากรในระดับภูมิภาคและสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์เป็นองค์ประกอบพื้นฐานในการพิจารณาการออกแบบผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมและตำแหน่งของพื้นที่ประวัติศาสตร์ของถนนไท่ปิง การพัฒนาในยุคโบราณและสมัยใหม่ นโยบายเศรษฐกิจ รวมถึงแง่มุมอื่น ๆ ซึ่งสามารถสร้างความเข้าใจในทิศทางการวางตำแหน่งโดยรวมได้อย่างแม่นยำ

1.2 เงื่อนไขของรูปแบบ : ตามประเภทการพัฒนาโดยรวมของผลิตภัณฑ์และการวางตำแหน่ง แนวโน้มการพัฒนา ให้กำหนดประเภทผลิตภัณฑ์ของพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมของถนนไทปิง

1.3 วัฒนธรรมทางจิตวิญญาณ : วัฒนธรรมทางวัตถุและที่ไม่ใช่วัตถุ ที่สร้างขึ้นโดยวัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ของผลิตภัณฑ์ในพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรม เป็นผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมที่ไม่สามารถทดแทนได้สำหรับการพัฒนาเมือง สามารถเน้นย้ำถึงภูมิภาคอันเป็นเอกลักษณ์ของเมือง และเป็นพื้นฐานที่ดีสำหรับการแข่งขันระหว่างเมือง

1.4 ความต้องการของตลาด : ผลิตภัณฑ์ทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรมมีไว้สำหรับการพัฒนาตลาด เนื่องจากเป็นเป้าหมายหลักในการให้บริการ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องดำเนินการจัดการพื้นที่ให้เกิดประโยชน์ต่อประชาชนและนักท่องเที่ยว นี่เป็นสิ่งที่แสดงถึงความต้องการพื้นที่ทางวัฒนธรรมของชุมชน

2. สร้างภาพลักษณ์ของผลิตภัณฑ์บนพื้นที่วัฒนธรรม มีสภาพทำเลที่ตั้งที่ดีเยี่ยม มีรูปแบบธุรกิจยังคงดำเนินต่อไปจนถึงทุกวันนี้ พื้นที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของการค้าที่เหมาะสม เป็นจุดเด่นของถนนสายเก่าอันเป็นเอกลักษณ์ของฉางซาและตรอกซอกซอยแห่งความทรงจำทางประวัติศาสตร์

จากมุมมองของประเภทการใช้งาน พื้นที่ถนนไทปิงเป็นรากฐานทางประวัติศาสตร์ของวัฒนธรรมหูเซียง ด้วยการพัฒนาวัฒนธรรมธุรกิจ ตอนนี้นั่นพื้นที่ดังกล่าวจะถูกสร้างขึ้นเป็นอุตสาหกรรมพัฒนาที่ผสมผสานวัฒนธรรม การพาณิชย์ การท่องเที่ยวเข้าด้วยกัน (Mumford Lewis, 2005) เสนอว่าในกระบวนการสร้างพื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมขึ้นใหม่ จะต้องเริ่มต้นด้วยการเกิดใหม่ของผู้คนในพื้นที่วัฒนธรรม โดยเน้นย้ำถึงบทบาทสำคัญของคนพื้นเมืองในพื้นที่วัฒนธรรมในกระบวนการพัฒนาและคุ้มครองการท่องเที่ยว ของพื้นที่วัฒนธรรม

ในมุมมองของความต้องการของตลาด พื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมถนนไทปิงไม่เพียงแต่เป็น การพัฒนาการค้าที่ยั่งยืนเท่านั้น แต่ยังแฝงความหมายทางวัฒนธรรมอีกด้วย ไม่ใช่แค่การตอบสนองความต้องการเชิงพาณิชย์ของผู้บริโภคเท่านั้น ในความหมายที่แท้จริง เราจะสร้างพื้นที่ทางวัฒนธรรมของการท่องเที่ยว และการพักผ่อนโดยมีหูเซียงเป็นรากฐาน (Victor J. Babanak, 2012).

3. กลยุทธ์การสื่อสารของผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมการใช้ชีวิตบนท้องถนน

เพื่อปกป้องเผยแพร่วัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ คุณค่าของผลิตภัณฑ์เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ ด้วยการศึกษาค้นคว้าทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรม โดยการเปลี่ยนข้อมูลพื้นที่ที่มีการบูรณาการ นำเสนอการออกแบบเชิงสัญลักษณ์เป็นรูปแบบที่เหมาะสมกับผลิตภัณฑ์ย่านประวัติศาสตร์วัฒนธรรม จึงได้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบผ่านการบูรณาการค่านิยมหลักของการออกแบบคือ “ต้นกำเนิดของมณฑลหูหนาน ความต่อเนื่องของการค้า” และคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์ของพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมนั้นถูกนำเสนอในรูปแบบที่สวยงามน่าพึงพอใจสร้างความรู้สึกที่ดีแก่ประสบการณ์ การถ่ายทอดวัฒนธรรมของผลิตภัณฑ์ รูปแบบที่เป็น

เอกลักษณ์ของพื้นที่ประวัติศาสตร์ เป็นการเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขัน หลีกเลี่ยงสิ่งเดียวกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ และช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การออกแบบผลิตภัณฑ์โดยรวม เมื่อพิจารณาจากการวางตำแหน่งมูลค่าผลิตภัณฑ์ของ “เซียง” และ “ซาง” แล้ว ได้มีการบูรณาการผ่านการออกแบบแผนภาพ เป็นการแสดงออกถึงคุณค่าของผลิตภัณฑ์ของพื้นที่ประวัติศาสตร์ในรูปแบบเฉพาะ ไม่เพียงแต่ให้ความสนใจกับประวัติศาสตร์วัฒนธรรมของถนนไท่ปิงเท่านั้น แต่ยังเพื่อหลีกเลี่ยงรูปแบบที่ซ้ำซ้อนเกินไป แนวคิดเฉพาะนี้แสดงออกมาในรูปแบบของเชิงสัญลักษณ์เพื่อตีความเผยแพร่มุมมองทางจิตวิญญาณอันเป็นเอกลักษณ์และคุณค่าทางวัฒนธรรมของพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรม

ภาพที่ 8 การออกแบบแผนผังโลโก้แบรนด์วัฒนธรรมถนนไท่ปิง

ที่มา : researcher

ในการสร้างผลิตภัณฑ์ของพื้นที่จำเป็นต้องผสมผสานองค์ประกอบทางวัฒนธรรม ทั้งลักษณะทางสถาปัตยกรรม เชื้อสายวัฒนธรรม ที่สะท้อนความหมายแฝงทางวัฒนธรรมของพื้นที่ รวมถึงสัญลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ แบบอักษร ระบบสีหลัก กราฟิกเสริม และรูปแบบการจัดเรียง ขณะเดียวกันไม่ควรละเลยบทบาทการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ระบบการนำเที่ยวสถานที่สาธารณะในพื้นที่ ซึ่งไม่ควรมองข้ามผลิตภัณฑ์ของย่านวัฒนธรรมซึ่งควรสร้างด้วยวิธีการต่าง ๆ (Falk, N. 1986). เชื่อว่าเพื่อให้เกิดการฟื้นฟูย่านประวัติศาสตร์ มรดกทางประวัติศาสตร์ควรถือเป็นความมั่งคั่งที่มีเอกลักษณ์ และควรใช้วิธีการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อสร้างความมั่งคั่งที่มากขึ้น

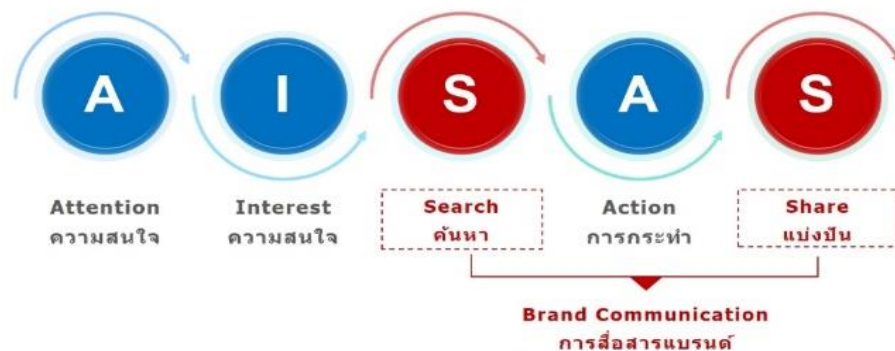
3.1 กลยุทธ์การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์พื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมถนนไท่ปิง

การบูรณาการช่องทางการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการซื้อขายแก่ผู้บริโภคอย่างมีประสิทธิภาพด้วยวิธีที่สะดวกและประหยัดที่สุดผ่านช่องทางของสื่อรูปแบบต่าง ๆ และตามข้อดีของสื่อ การเลือกช่องทางสื่อเหล่านี้ไม่ใช่การรวมกันแบบสุ่มหรือการซ้อนทับ แต่เป็นช่องทางการสื่อสารที่ดีเหมาะสม จากนั้นใช้ช่องทางการสื่อสารสื่ออื่น ๆ รวมกับเปิดเส้นทางสื่อสารใหม่ เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการสื่อสารในปัจจุบันเกี่ยวกับ

ผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมดังกล่าว เพื่อนำเสนอวิธีการสื่อสารที่สามารถพิจารณาได้จากผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมถนนไทป์

3.2 การสื่อสารผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตบนมือถือ

ด้วยการศึกษา AISAS (Attention , Interest , Search , Action , Share) ซึ่งเป็นรูปแบบการวิเคราะห์การตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค เมื่อผู้บริโภคสังเกตเห็นสินค้าผลิตภัณฑ์หากสินค้ามีลักษณะการบริโภคที่ดึงดูดความสนใจของผู้บริโภค ย่อมค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าโภคภัณฑ์และตัดสินใจว่าจะซื้อสินค้าหรือไม่โดยอิงตามข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าชนิดนั้น ๆ และพฤติกรรมผู้บริโภคที่ตามมาคือการแบ่งปันข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าซึ่งจะให้คำแนะนำการบริโภคแก่ผู้บริโภคที่มีศักยภาพ ในกระบวนการนี้เราสามารถสรุปได้ว่าการปลูกฝังวัฒนธรรมของผลิตภัณฑ์เข้าไปใน “การค้นหา” และ “การแบ่งปัน” เป็นกลยุทธ์การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

ภาพที่ 9 แผนภาพแบบจำลองการวิเคราะห์การตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค

ที่มา : researcher

3.3 การโฆษณากลางแจ้ง

การแสดงความงามของผลิตภัณฑ์ในที่สาธารณะกลางแจ้ง ต้องสร้างสรรค์มากพอที่จะดึงดูดความสนใจของผู้คนโดยเผยแพร่ผ่านพื้นที่ความคิดเห็นหรือคุยผ่านแชทเป็นการสื่อสารผลิตภัณฑ์ให้ประสบความสำเร็จ จุดเด่นของป้ายโฆษณากลางแจ้งคือมีขนาดใหญ่ มีพื้นที่สำหรับการสร้างสรรค์ ป้ายโฆษณาส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ทั้งสองด้านของถนนมอเตอร์เวย์ในเขตชานเมือง ดังนั้นสำหรับป้ายโฆษณาในเมืองจึงต้องมองเห็นได้ชัดเจนจากระยะไกล สามารถดึงดูดความสนใจได้ แสงสว่างควรมองเห็นได้ชัดเจน ไม่เช่นนั้นไม่ว่าข้อความของผลิตภัณฑ์จะสวยงามแค่ไหนก็ไร้ประโยชน์ เพราะไม่สามารถดึงดูดความสนใจได้ ดังนั้นการโฆษณากลางแจ้งจึงควรสั้นและมีความเฉพาะเจาะจง

3.4 การสื่อสารโดยใช้กระดาษ

การสื่อสารผลิตภัณฑ์ผ่านสื่อกระดาษเป็นวิธีการสื่อสารที่ดีสำหรับผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรม เพื่อบอกเล่าเรื่องราวของพื้นที่ทางประวัติศาสตร์ เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าถึงอารมณ์เพื่อดึงดูดผู้บริโภค

3.5 การสื่อสารทางวิทยุและโทรทัศน์

การสื่อสารทางวิทยุและโทรทัศน์ยังคงเป็นหนึ่งในวิธีการสื่อสารผลิตภัณฑ์ที่มีอิทธิพลอย่างกว้างขวางที่สุด แต่เมื่อความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและสื่อโทรทัศน์ใหม่ ๆ เช่น โทรทัศน์แบบโต้ตอบและโทรทัศน์ทางอินเทอร์เน็ตได้รับความนิยม โฆษณาทางโทรทัศน์ที่เคยดูธรรมดาเริ่มมีความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น แม้ว่าการสื่อสารทางโทรทัศน์แบบกระจายเสียง สามารถเข้าถึงได้ในวงกว้าง แต่นักวิจัยเชื่อว่าต้นทุนในการจัดวางนั้นสูง

เหตุผลดังกล่าว เพื่อการจัดการอย่างยั่งยืนจำเป็นที่รัฐบาล องค์กร ชุมชนท้องถิ่นจะต้องดำเนินการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อการคุ้มครอง ปกป้อง มรดกทางวัฒนธรรม ซึ่งอาจรวมถึงการประชาสัมพันธ์สื่อสารผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตบนมือถือ การโฆษณาทางแจ้ง การจัดทำเอกสารและการสื่อสารทางวิทยุและโทรทัศน์ เพื่อส่งเสริมความรู้ดั้งเดิม จัดตั้งศูนย์วัฒนธรรม พิพิธภัณฑ์ เพื่อฟื้นฟูศิลปปะงานฝีมือแบบดั้งเดิม สนับสนุนการศึกษาด้านวัฒนธรรมในหมู่คนรุ่นใหม่ นอกจากนี้การส่งเสริมความรู้สึกภาคภูมิใจและเอกลักษณ์ในมรดกทางวัฒนธรรมมีส่วนร่วมในพื้นที่ จะส่งผลให้เกิดความยั่งยืนได้อย่างมั่นคง จากการวิจัยยังพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการถนนสายวัฒนธรรมไทป์ง ประกอบด้วย

ปัจจัยการจัดการวัฒนธรรมถนนสายวัฒนธรรมไทป์ง ชุมชนชนุหนาน เมืองฉางชา มีดังนี้

1. การจัดการ การจัดการวัฒนธรรมเป็นกระบวนการที่ชุมชนใดชุมชนหนึ่งจัดการ รูปแบบภายในชุมชนให้เกิดรูปแบบใหม่เอื้อต่อการใช้ชีวิตให้สอดคล้องกับบริบทสภาพแวดล้อมของสังคมนั้น ๆ โดยสัมพันธ์เชื่อมโยงกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลง หมายความว่า เป็นวิธีการสร้างแนวทางใหม่ในพื้นที่ให้เป็นอัตลักษณ์ทางสังคมเกิดการปฏิบัติซ้ำ ๆ จนกระทั่งกลายเป็นความเคยชินเป็นส่วนหนึ่งในวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมโดยการหลอมรวมค่านิยม ความเชื่อความศรัทธาซึ่งส่งผลให้เกิดแนวทางที่นำไปสู่เอกลักษณ์ทางสังคมอย่างยั่งยืน

2. พื้นที่วัฒนธรรม รัฐบาลจีนให้ความสำคัญต่อการคุ้มครองวัฒนธรรมไทป์ง ชุมชนชนุหนาน เมืองฉางชา พวกเขาพยายามปรับปรุงพัฒนาข้อบังคับ กฎหมาย มาตรการและความพยายามในการพัฒนาพื้นที่ทางเศรษฐกิจการทำธุรกิจค้าขายอย่างต่อเนื่อง แต่ยังคงขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพื้นที่ดังกล่าว มาตรการส่งเสริมของรัฐบาลส่วนใหญ่อยู่ในรูปแบบของกฎหมายคุ้มครองเมือง แม้ว่าจะมีการส่งเสริมจากรัฐแต่ยังเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ การส่งเสริมดังกล่าวมีผลในระยะสั้น และเป็นประโยชน์ต่อพื้นที่วัฒนธรรมส่วนน้อยเท่านั้น

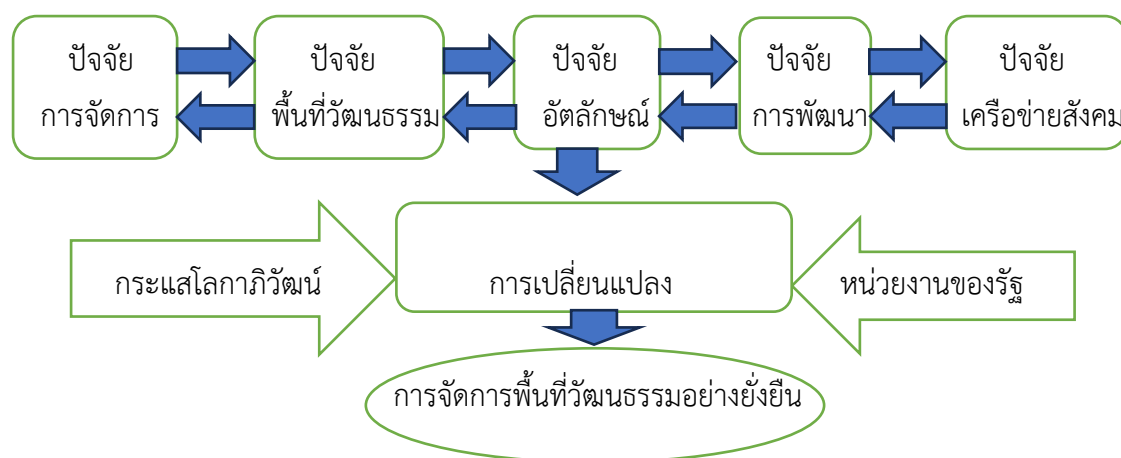
3. อัตลักษณ์ เกิดจากความเชื่อค่านิยมมีการปรับเปลี่ยนได้ตามรูปแบบของยุคสมัยทางสังคม กลายเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับร่วมกัน เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเฉพาะสังคมใดสังคมหนึ่งในพื้นที่เฉพาะ จนกลายมรดกทางวัฒนธรรม เป็นนวัตกรรมผลิตภัณฑ์ทางความคิดสร้างสรรค์ให้ผลลัพธ์เชิงบวก อย่างไรก็ตามสิ่งดังกล่าวในปัจจุบันยังจำกัดอยู่เฉพาะบางพื้นที่เท่านั้น การสร้างผลผลิตทางวัฒนธรรมในพื้นที่ยังคงเป็นเพียงกรณีศึกษาซึ่งไม่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของพื้นที่วัฒนธรรมโดยรวมของถนนสายวัฒนธรรมไทป์ง เมืองฉางชา

4. การพัฒนา เป็นสิ่งสำคัญในการจัดการวัฒนธรรมถนนสายวัฒนธรรมไทป์ง ที่ตั้งอยู่ในภูมิภาคที่มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจในพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมซึ่งมี “กฎระเบียบคุ้มครองเมืองประวัติศาสตร์และ

วัฒนธรรมฉางซา” กำหนดให้ถนนไท่ปิงเป็นพื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม (Hunan Provincial People's Congress Standing Committee Office. 2016). ในการกำหนดแนวทางของการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของมรดกทางวัฒนธรรมในชุมชนให้เกิดความยั่งยืน

5. เครือข่ายสังคม การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมนำไปสู่การเปลี่ยนการรับรู้ของคนในชุมชนเกี่ยวกับ วิถีวัฒนธรรมดั้งเดิมในพื้นที่ ซึ่งเกิดจากเครือข่ายทางสังคมที่ไร้พรมแดน เป็นสิ่งที่ส่งอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิต ในประจำวันด้านค่านิยม ความเชื่อ ประโยชน์ใช้สอย และคุณค่าทางจิตใจของมรดกทางวัฒนธรรม นอกจากนี้ อิทธิพลของเครือข่ายสังคมยังส่งผลในเชิงบวกและลบต่อพื้นที่วัฒนธรรม หากมีการจัดการที่เหมาะสมจะส่งผล ให้เกิดประโยชน์อย่างมากมายในเชิงเศรษฐกิจการค้า ด้วยรูปแบบที่ทันสมัยเข้าถึงบุคคลได้อย่างง่ายดาย จึงจะ ทำให้ผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมยังคงอยู่ในพื้นที่วัฒนธรรมได้อย่างยั่งยืนของชุมชนสืบไป

อย่างไรก็ตามกระแสสังคมโลกาภิวัตน์ มีบทบาทสำคัญก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมชุมชน หุนาน เมืองฉางซา ทำให้พื้นที่วัฒนธรรมเกิดการเปลี่ยนแปลงในทุกด้าน เป็นสิ่งที่ชุมชนเห็นถึงความสำคัญของ มรดกทางวัฒนธรรมของสังคมของตนที่มีในชุมชนค่อยเลือนหายไป จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ชุมชน ได้หาแนวทางใน การจัดการพื้นที่ถนนสายวัฒนธรรม ด้วยวิธีการรื้อฟื้นจัดการพื้นที่ให้มีแนวทางในการพัฒนาที่เหมาะสมและ ยั่งยืน ด้วยการสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่นตามลำดับ โดยวิเคราะห์จากภาพรวมที่เกิดจากปัจจัยห้าประการ ประกอบด้วย การจัดการ พื้นที่วัฒนธรรม อัตลักษณ์ การพัฒนาและเครือข่ายสังคม ที่ก่อให้เกิดพื้นที่ วัฒนธรรมเศรษฐกิจ มีการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเป็นผลกระทบต่อสังคมชุมชน เนื่องด้วยกระแสสังคมที่เข้ามา ทำให้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ภูมิวัฒนธรรมทางสังคมบางอย่างค่อยเลือนหายไป ด้วยวัฒนธรรมสมัยใหม่ได้ เข้ามามีอิทธิพลต่อคนรุ่นใหม่ให้มีความคิดต่างจากคนรุ่นเก่า ซึ่งไปตามกระแสสังคม ดังนั้นปัจจัยดังกล่าวย่อมมี ความสำคัญส่งผลต่อการจัดการ ที่จะทำให้การจัดการพื้นที่ถนนสายวัฒนธรรม มีความยั่งยืนสืบไปในอนาคต ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 10 ผลการวิจัย

ผลการวิจัยการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน จะต้องศึกษาองค์ประกอบพื้นฐานเบื้องต้นหลายๆ ด้านคือ ด้านวัฒนธรรม ความเป็นอัตลักษณ์ของพื้นที่ การพัฒนาสภาพปัจจุบัน สังคมปัจจุบัน การจัดการของหน่วยงานรับผิดชอบ นอกจากนั้นแล้ว ศึกษาวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงจากวัฒนธรรมดั้งเดิม จึงจะเสนอแนวทางการจัดการวัฒนธรรมให้ยั่งยืน เพื่อให้ถนนไทป์ยังคงรักษาอัตลักษณ์ของเดิมไว้และยังสร้างสรรค์เศรษฐกิจให้กับชุมชนอีกด้วย

อภิปรายผลการวิจัย

แนวคิดปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการอย่างยั่งยืนของการจัดการวัฒนธรรมถนนสายวัฒนธรรมไทป์ เมืองฉางชา เพื่อการสร้างเศรษฐกิจ เมืองฉางชา นั้น เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในประเทศจีนควรเร่งออกกฎระเบียบข้อบังคับที่จำเป็นและชัดเจน มีความสอดคล้องกับการจัดการวัฒนธรรมถนนสายวัฒนธรรมไทป์ ถือเป็นมรดกปัจจัยในการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ และในขณะเดียวกันควรพัฒนาความรู้ภูมิปัญญาที่มีให้เป็นนวัตกรรมใหม่ที่สัมพันธ์กับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงของสังคม เพื่อนำเสนอผลิตภัณฑ์ ความรู้ดั้งเดิมเข้าสู่ตลาดเพื่อให้เกิดมูลค่าทางเศรษฐกิจ เป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจของชุมชนให้เกิดการกระจายรายได้ของชุมชนให้มีอาชีพสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ให้ผู้คนในชุมชนมีรายได้สร้างตนเอง เพื่อความมั่นคงของพื้นที่ทางวัฒนธรรมควรมีพื้นที่วัฒนธรรม เพื่อให้ผู้คนได้ศึกษาเรียนรู้วิถีวัฒนธรรมชุมชน การจัดการที่ยั่งยืนเขียนโดย (Shi Lugu, 1985) ได้อธิบายถึงสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ เศรษฐกิจ การกระจายตัว การจัดหน้าที่ของตระกูล การแต่งงาน ทรัพย์สิน ประเพณี โดยให้ความสัมพันธ์กันที่พึ่งพาซึ่งกันและกันระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ได้ครอบคลุมถึงการจัดการที่ยั่งยืน ที่จะต้องคุ้มครองสภาพแวดล้อมของมนุษย์ การมีส่วนร่วมได้เสีย เป็นองค์ประกอบเอาไว้ด้วย นอกจากการคุ้มครองวัฒนธรรมของพวกเขาเอาไว้แล้ว ด้านการจัดการวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนมีนักวิชาการที่สำคัญคือ (Anna Mariene Karlsson, 2021) และ (Christine Landorf, 2009)

ด้วยแนวทางดังกล่าวจะทำให้พื้นที่ถนนสายวัฒนธรรมไทป์ เป็นพื้นที่การสร้างเศรษฐกิจ เพื่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมโดยใช้สื่อเทคโนโลยีเข้ามามีส่วนดำเนินการในการจัดการ เช่น อินเทอร์เน็ต ยูทูบ หรือช่องทางการประชาสัมพันธ์ชุมชน เพื่อนำเสนอวิถีอัตลักษณ์ ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้แก่ผู้ที่สนใจได้รับทราบในสังคมออนไลน์ เป็นการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์และสร้างพื้นที่แห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้แก่ผู้ที่เข้าชม ถือว่าเป็นการสืบทอดอีกทางหนึ่งที่นอกเหนือจากพื้นที่จริงในชุมชน ซึ่งจะทำให้แหล่งมรดกทางวัฒนธรรมสามารถสืบทอดอนุรักษ์ภูมิวัฒนธรรมได้อย่างยั่งยืนสืบไป

ผลที่ได้จากการสังเคราะห์องค์ความรู้ใหม่ของถนนไทป์ ที่มีอาคารโบราณ เป็นอาคารที่มีคุณค่าต่อสังคมปัจจุบันและอนาคต ให้คุณค่าทางเศรษฐกิจตามมา อาคารบางหลังเป็นครูที่จะสอนการพาณิชย์ให้กับชุมชน อาคารบุคคลสำคัญสอนวัฒนธรรม สิ่งเหล่านี้ล้วนทำให้เกิดกลยุทธ์การสร้างผลิตภัณฑ์ของพื้นที่ถนน

ไทเปอิง อันประกอบด้วยวัฒนธรรมที่จับต้องได้และไม่ได้โดยลำดับ ก่อให้เกิดคุณค่าทางเศรษฐกิจนั้น จะต้องคำนึงถึงความต้องการของตลาดเป็นหลักสำคัญ เราจะได้กลยุทธ์ในรูปแบบการประชาสัมพันธ์ ซึ่งดูได้จากแผนภูมิที่ 9 ข้างต้น

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1.ข้อเสนอแนะทั่วไป

การเปลี่ยนแปลงของปัจจัยต่าง ๆ ในบริบทของสังคมชุมชนชนบทหนาน เมืองฉางซา ก่อให้เกิดแนวทางใหม่ ๆ ที่สำคัญต่อชุมชนชนบทหนาน ควรให้ความสนใจและความสนใจเป็นอย่างยิ่ง ในการรักษามรดกทางวัฒนธรรมให้คงอยู่โดยอาศัยจากสิ่งที่มีอยู่ นำมาพัฒนาสู่สิ่งใหม่อย่างสร้างสรรค์จะทำให้ภูมิสังคมวัฒนธรรมดั้งเดิมสามารถดำรงอยู่ได้อย่างยั่งยืน

2.ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการพัฒนาอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ให้สอดคล้องกับบริบทของพหุสังคม โดยต่อยอดพัฒนาให้เป็นนวัตกรรมใหม่มีประโยชน์คุณค่าต่อผู้คนในสังคม เพื่อจะได้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษาและดำรงชีพในอนาคต

เอกสารอ้างอิง

- Anna Mariene Karlsson. (2021). Cultural heritage and the future. **International Journal of Heritage Studies**. Retrieved 2021, 08 10 from: <http://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/13527258.2021.1971740>, Pages 129-131.
- CCTV News (2020). **May Day Holiday: CCTV Takes You on a Virtual Tour of Taiping Street in Changsha**. Changsha Evening News. 2020-05-02. Retrieved from <https://www.icswb.com/h/103999/20200502/656078.html>
- Chen, Siyi. (2018). Protection of Historical and Cultural Street Areas from the Perspective of Continuation of Urban Historical Context—A Case Study of Liuzi Street in Yongzhou. In **Proceedings of the 2018 Annual Conference of the Chinese Urban Planning Society and Hangzhou Municipal Government**. Chinese Urban Planning Society, Hangzhou Municipal Government. pp. 483-491.
- Chen Xianshu.(2005).**Xiangcheng visited ancient China**. Beijing: Chinese Opera Publishing House.

- Christine Landorf. (2009). Managing for sustainable tourism : a review of six cultural World Heritage Sites, **Journal of Sustainable Tourism**, 17(1), 53-70.
- Falk, N. (1986). Baltimore and Lowell: Two American approaches. **Built Environment**, 12, 145-152.
- Geng Huizhi. (2008). **Selection of local urban planning regulations documents**. Nanjing: Southeast University Press.
- Guo, Runkui. (2008). **Implementation and Management Strategies of Historical and Cultural Street Area Conservation Planning in Taiping Street**. Doctoral dissertation National University of Defense Technology.
- He, Bin. (2013). **A Study on Adaptive Protection Strategies for Historical and Cultural Street Areas**. Doctoral dissertation, Central South University.
- Hunan Provincial People's Congress Standing Committee Office. (2016). **Regulations on the Protection of Historical and Cultural Cities in Changsha**. Hunan People's Congress Website. 2016-09-01. Retrieved from <https://www.hnrd.gov.cn/content/2006/07/22/7267205.html>
- Hou, Zehua. (2016). **Exploration of Organic Renewal Compound Strategies for Historical Street Areas in Chaozong Street, Changsha**. Doctoral dissertation, Hunan University.
- Mumford, Lewis. (2005). **The City in History**. Beijing: China Architecture & Building Press.
- Shen Xiaoding (2018). **Memory of a city - Changsha in old maps**. New Hunan - Hunan Daily New Media 2018-08-07. Retrieved from <https://www.hunantoday.cn/news/xhn/201808/14441807.html>
- Shi Lugu. (1985). **The Social Organisation of the Northern Tunguska, Inner Mongolia**. People's, Publishing House.
- Shi Yantao. (1993). Review of Jiao Dafeng, the first governor of the revolution. **Yiyang: Journal of Yiyang Normal College**, 94.
- Sima Qian. (1959). **Shiji**. Beijing: Zhonghua Book Company.
- Wang, Jian, Li Ting, (2018). Research on the Value Identification and Expansion of Historical and Cultural Street Areas—Taking the Renovation and Planning of Yueliang Dongting South Road Historical and Cultural Street Area in Yueyang as an Example. **Heritage and Protection Research**, 3(10), 71-77.

- Xiao, Bei. (2017). **Research on Territorial Landscape Design of Chaozong Street in Changsha City**. Doctoral dissertation, Hunan Agricultural University.
- Xia, Sanao. (2017). Digital Design and Research of Ancient Buildings in Liuzi Street. **Journal of Hunan University of Science and Technology**, 38(10), 89-91.
- Yang Tao. (2010). **Changsha Historical and Cultural City Protection Plan (Outline)**. Changsha: Changsha Urban and Rural Planning Bureau.
- Victor J. Babanak. (2012). **Design for the Real World**. Beijing: CITIC Press.
- Zeng Jing. (2019). Protection strategy of historical district under the perspective of architectural typology — Take the Dongting South Road area of Yueyang City as an example. **Journal of Yueyang Vocational and Technical College**, P45-48.
- Zhang Yulong (2009). **describes the ancient street culture in modern Changsha**. Changsha: Hunan Normal University.
- Zheng Jiaming, Chen Xianshu, Huang Qichang. (1997). **Changsha economy and Trade Records**. Changsha: Hunan Literature and Art Publishing House.
- Zheng Jiaming, Liang Xiaojin, Yang Xigui. (1997). **The history of Changsha**. Changsha: Hunan Literature and Art Press.
- Zhou Shang, Chen Chao, Chang Chaoqun. (2019). **Special Rectification and Protection Planning for Lucheng Historical Street Area in Yunxi District**. Yueyang City. Taiyuan: Shanxi Architecture.